

- 2) Czy państwo członkowskie może ograniczyć prawo podatnika do stosowania zwolnienia przewidzianego w art. 132 ust. 1 lit. f) dyrektywy, jeżeli podatnik nie spełnił wszystkich przesłanek stosowania zwolnienia w jego państwie członkowskim, jednakże w prawie krajowym państw członkowskich pozostałych członków grupy wspomniany przepis został transponowany z zastrzeżeniami, które ograniczają możliwość podatników innych państw członkowskich stosowania w ich własnym państwie członkowskim odpowiadającego mu zwolnienia z podatku od wartości dodanej?
- 3) Czy dopuszczalne jest stosowanie zwolnienia z art. 132 ust. 1 lit. f) dyrektywy do usług w państwie członkowskim usługobiorcy, który jest podatnikiem podatku od wartości dodanej, jeżeli usługodawca, podatnik podatku od wartości dodanej, zastosował w innym państwie członkowskim podatek od wartości dodanej do tych usług zgodnie z systemem ogólnym, to znaczy, uznając, że podatek od wartości dodanej od takich usług jest należny w państwie członkowskim usługobiorcy zgodnie z art. 196 dyrektywy?
- 4) Czy przez „niezależną grupę osób” w rozumieniu art. 132 ust. 1 lit. f) dyrektywy należy rozumieć odrębną osobę prawną, której istnienie należy wykazać poprzez szczególne porozumienie o utworzeniu niezależnej grupy osób?

Jeżeli odpowiedź na to pytanie brzmi, że przez niezależną grupę osób nie należy rozumieć odrębnej jednostki, czy należy przyjąć, że niezależna grupa osób jest grupą powiązanych spółek, w której w ramach jej zwykłej działalności gospodarczej są wzajemnie świadczone usługi wspierające wykonywanie ich działalności gospodarczej, a istnienie takiej grupy może zostać wykazane poprzez zawarte umowy o świadczenie usług lub poprzez dokumentację dotyczącą ceny przeniesienia?

- 5) Czy państwo członkowskie może ograniczyć prawo podatnika do stosowania zwolnienia z podatku od wartości dodanej przewidzianego w art. 132 ust. 1 lit. f) dyrektywy, jeżeli podatnik stosował do transakcji obciążenie podatkowe odpowiadające podatkowi wymaganemu przez uregulowanie w dziedzinie podatków bezpośrednich w państwie członkowskim, w którym ma on siedzibę?
- 6) Czy zwolnienie z art. 132 ust. 1 lit. f) dyrektywy ma zastosowanie do usług, które są otrzymywane z państw trzecich? Innymi słowy: czy członek niezależnej grupy osób w rozumieniu wspomnianego przepisu dyrektywy, który w ramach tej grupy świadczy usługi na rzecz pozostałych jej członków, może być podatnikiem państwa trzeciego?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz. U. L 347, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 16 kwietnia 2015 r. w sprawie T-402/12 Carl Schlyter/Komisja Europejska, wniesione w dniu 3 lipca 2015 r. przez Republikę Francuską

(Sprawa C-331/15 P)

(2015/C 311/33)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Republika Francuska (przedstawiciele: G. de Bergues, D. Colas, F. Fize, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Carl Schlyter, Komisja Europejska, Republika Finlandii, Królestwo Szwecji

Żądania wnoszącej odwołanie

Rząd francuski wnosi do Trybunału o:

- uchylenie wyroku wydanego przez czwartą izbę Sądu w dniu 16 kwietnia 2015 r. w sprawie T-402/12 Carl Schlyter/Komisja, w zakresie, w jakim stwierdzono w nim nieważność decyzji Komisji Europejskiej z dnia 27 czerwca 2012 r. odmawiającej, w okresie zawieszenia, dostępu do szczegółowej opinii tej instytucji w sprawie projektu zarządzenia dotyczącego treści i warunków składania rocznej deklaracji substancji nanocząsteczkowych (2011/673/F), która została jej przekazana przez władze francuskie na podstawie dyrektywy 98/34/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w zakresie norm i przepisów technicznych, zmienionej dyrektywą 98/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 lipca 1998 r.;
- odesłanie sprawy do Sądu;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W odwołaniu wniesionym w dniu 3 lipca 2015 r. rząd francuski zwraca się do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, na podstawie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości, o uchylenie wyroku wydanego przez czwartą izbę Sądu w dniu 16 kwietnia 2015 r. w sprawie T-402/12 Carl Schlyter/Komisja (zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem”).

Na poparcie odwołania rząd francuski podnosi jeden zarzut.

W uzasadnieniu tego zarzutu rząd francuski twierdzi w istocie, że Sąd dopuścił się szeregu naruszeń prawa w odniesieniu do kwalifikacji procedury przewidzianej w dyrektywie 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w zakresie norm i przepisów technicznych (zwaną dalej „dyrektywą 98/34”) oraz w odniesieniu do zastosowania wyjątku dotyczącego ochrony celów dochodzenia przewidzianego w art. 4 ust. 2 tiret trzecie rozporządzenia (We) nr 1049/2001⁽²⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (zwanego dalej rozporządzeniem nr 1049/2001”).

W pierwszej kolejności rząd francuski utrzymuje, że Sąd naruszył prawo, odmawiając zakwalifikowania procedury przewidzianej w dyrektywie 98/34 za dochodzenie w rozumieniu art. 4 ust. 2 tiret trzecie rozporządzenia nr 1049/2001.

W trym względzie rząd francuski podnosi po pierwsze, że przedstawiona przez Sąd w zaskarżonym wyroku definicja pojęcia dochodzenia nie jest oparta na żadnej z definicji zawartych w rozporządzeniu nr 1049/2001, w dyrektywie 98/34 czy w orzecznictwie.

Po drugie, definicja ta nie jest także spójna z rozwiązaniem przyjętym przez ósmą izbę Sądu w wyroku z dnia 25 września 2014 r. w sprawie T-306/12 Spirlea/Komisja. We wskazanym wyroku Sąd uznał bowiem, że postępowanie „EU Pilot” może być uznane za dochodzenie w rozumieniu art. 4 ust. 2 tiret trzecie rozporządzenia nr 1049/2001. Tymczasem według rządu francuskiego cele i przebieg postępowania zwanego „EU Pilot” są w znacznej mierze analogiczne do celów i przebiegu procedury przewidzianej w dyrektywie 98/34.

Po trzecie, na wypadek, gdyby Trybunał także posłużył się przedstawioną w zaskarżonym wyroku definicją pojęcia dochodzenia, rząd francuski twierdzi, że procedura przewidziana w dyrektywie 98/34 w każdym razie odpowiada tej definicji, zważywszy na jej cel i przebieg.

W drugiej kolejności rząd francuski twierdzi, że Sąd naruszył prawo, uznając, posiłkowo, że nawet jeśli uzasadniona opinia wydana przez Komisję jest elementem dochodzenia w rozumieniu art. 4 ust. 2 tiret trzecie rozporządzenia nr 1049/2001, to ujawnienie tego dokumentu nie musi zagrażać celowi procedury przewidzianej w dyrektywie 98/34.

W tym względzie rząd francuski podnosi, że strona skarżąca nie podniosła w żadnym momencie, ani w początkowej skardze, ani w replice, ani w swych uwagach w przedmiocie uwag interwenientów, argumentu, że nawet gdyby uznać, że procedura przewidziana w dyrektywie 98/34 stanowi dochodzenie, to ujawnienie zaskarżonego dokumentu nie zagraża celowi tego dochodzenia.

W konsekwencji, ponieważ zarzut podniesiony posiłkowo przez Sąd nie został podniesiony przez skarżącego i dotyczy on legalności zaskarżonej decyzji co do istoty, rząd francuski stoi na stanowisku, że w pkt 84–88 zaskarżonego wyroku Sąd naruszył prawo, podnosząc ten zarzut z urzędu.

Po drugie, w zaskarżonym wyroku Sąd uznał, że celem procedury przewidzianej w dyrektywie 98/34 jest zapobieżenie przyjęciu przez krajowego ustawodawcę normy technicznej, która stwarza barierę dla swobodnego przepływu towarów, swobodnego przepływu usług lub swobody przedsiębiorczości usługodawców w obrębie rynku wewnętrznego (pkt 85 zaskarżonego wyroku).

Rząd francuski uważa jednak, że Sąd dokonał w ten sposób zawężającej wykładni celu procedury przewidzianej w dyrektywie 98/34.

Rząd francuski twierdzi bowiem, że oprócz celu zapewnienia zgodności norm krajowych, procedura przewidziana w dyrektywie 98/34 służy także celowi zapewnienia jakości dialogu między Komisją a danym państwem członkowskim.

⁽¹⁾ Dz.U. L 204, s. 37.

⁽²⁾ Dz.U. L 145, s. 43.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Arbetsdomstolen (Szwecja)
w dniu 6 lipca 2015 r. – Unionen/Almega Tjänsteförbunden, ISS Facility Services AB**

(Sprawa C-336/15)

(2015/C 311/34)

Język postępowania: szwedzki

Sąd odsyłający

Arbetsdomstolen

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Unionen

Strona pozwana: Almega Tjänsteförbunden, ISS Facility Services AB